

Disney

TOINEN TÄHTI OIKEALLA

Jammi

Mitä jos Wendy olisikin matkannut
Mikä-mikä-maahan Kapteeni Koukun kanssa?

Alkuteos A Twisted Tale, Straight On Till Morning

© Disney

Suomenkielinen laitos © Susanna Hirvikorpi ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-4118-0

Painettu EU:ssa

Omistan tämän kirjan äidille ja isälle, jotka antoivat minulle lahjoja, joista oikeasti pidin, ankanpoikia ja tietokoneita (pienen ärsyttävien koirien sijasta).

Suurkiitos Ginger Clarkille, maailman parhaalle agentille. Autat minut näkemään tulevaisuuden valoisana – eikä sinua haittaa, että joudut huolehtimaan myös nykyhetkestä.

- L.B.

Aluksi

Jossakin Mikä-mikä-maassa...

”Odota, katsoimmeko jo Peikkosillalta?”

”Kyllä kai?”

”Entä Sointulähteiltä?”

”Tai Kimaltavan meren hiekkarannoilta?”

Kysymyksiä esitti hoikka nuorukainen, jonka ikää oli vaikea määritellä – mutta jos joku olisi tutkinut pojan kasvoja oikein tarkasti, hän olisi kenties havainnut hitusen lapsenpyöreyden jäänteitä juuri poskipäiden yläpuolella. Pojan silmät, suu ja jopa nenä nykivät ja mutristuivat sanojen ja ajatusten tahtiin, ikään kuin hyvin pieni poika olisi kertonut valtavan tärkeää tarinaa äidilleen. Hänen hiuksensa olivat sotkuiset ja punaiset ja kulmakarvansa vielä syvempää ja tummempaa punaisen vivahdetta.

Ja eivätkö hänen korvalehtensä olleetkin kärjistä hitusen suipot?

Pojan kysymyksiin vastailevan olennon korvat olivat taatusti suipot, vaikka sivustakatsojan olisi ollut hyvin vaikea havaita korvia ensinkään – tai kuulla mitään vastauksen kaltaista. Poika puhui olennotlle, joka ei tuntunut olevan juuri kummempi kuin kultainen valonsäde, joka hypähteli ja välkkyi ja helähteli tiukujen lailla. Näytti siltä kuin hypnotisoija olisi esittänyt kysymyksiä pitkästä kultavitjasta roikkuvalle auringossa välkkyvälle heilurille, jonka epämääraisten heilahdusten merkityksen yksin lumooja tunsu.

Mutta hahmoa tarkemmin katsoessaan saattoi huomata, että kultapallon sisällä oli pikkuruinen tyttö, jolla oli *erittäin* suipot korvat, vakavat kasvot, vihreä mekko ja säihkyvät siivet. Sen vartalo oli kuin sarja energiaa uhkuvia pyörylöitä: kullanhoitoisista hiuksista sidottu sotkuinen nuttura, kaareva lantio ja kengänkoristeina komeilevat pyöreät hopeakulkuset. Koko keskustelun ajan olento sykähteli elämää samalla tavalla kuin pojan kasvot.

”Ihanko totta? Katsoimmeko muka kaikista noista paikoista? Oho. No, entäpä... täältä?”

Poika pyörähti ykskaks ympäri ja tarttui puunrunkoon kuin olisi yrittänyt tempaista sen pois tieltään. Oikeasti hän vain kurkisti sen taakse. Mutta puun takana ei lymynnyt mitään, jos ei otettu lukuun kirkkaanväristä jäkälää, vihreänruskeaa sammalta ja muutamaa ravintoa etsivää sarvikuonokasta.

Pojan äkkinäistä liikettä ja energianpuuskaa seurasi täydellinen uupumus: hän valahti maahan ikään kuin fyysinen ponnistus ja pettymys olisivat vieneet häneltä oudosti kaikki voimat. Hän liukui puun juurelle ja sai ainakin kaksi kiiltävänvalkoista kuoriaista pakenemaan yläöksistoon.

Valopallo välkähteli vihaisesti ja hypähteli ylös ja alas kiukkuisesti kilisten.

”En jaksa enää, Heli. Olen ihan poikki. Minua ei vain... minua ei vain huvita.”

Keijukainen – sillä sellainen se oli – pyrähti huolestuneena lähemmäksi. Ja kun sen hohde valaisi kirkkaasti pojan kasvot, paljastui epätavallinen yksityiskohta, joka teki kohtauksesta entistäkin oudomman ja yliluonnollisemman. Sillä kirkasta valoa hohtava keiju sen parem-

min kuin häikäisevän keltaisena porottava aurinkokaan eivät saaneet varjoa lankeamaan pojasta.

Valopallo kilahteli toiveikkaasti.

”Enpä tiedä. Olemme etsineet *kaikkialta*. Kahdesti. En todellakaan tiedä, missä se voisi olla!”

Kimmeltävä pallo keinahteli edestakaisin hitaasti ja harkitsevasti. Tuntui kuin sen sisään kätkeytyvä keijukainen olisi ollut keijulle hyvin harvinaisessa tilassa. Toisin sanoen syvissä ajatuksissa.

Kenties sitä *huolestutti* jokin.

Poika taas, vaikka häneltä puuttuikin jotain, keskittyi edelleen vain itseensä. Hän ei huomannut mitään.

Keijukainen kilahti varovasti.

”Ehei, ei huvita lentää. Ei juuri nyt. Taidan vain leppäillä tässä tovin. Mene sinä ilman minua. Olen nokosten tarpeessa. Nukun vähän ja oloni kohenee. Taatusti.”

Keijukainen pyrähteli huolestuneesti kilahdellen pojan kasvojen ympärillä.

”Jatka sinä vain etsintöjä... yksin.” Poika hätisteli keijukaista kuin paarmaa. Hän oli päätöksensä tehnyt, ja uni alkoi jo voittaa. ”En ole enää...lentotuulella...”

Poika haukotteli suu törkeästi ammollaan ja alkoi kohta kuorsata.

Keijukainen katseli häntä hiljaa. Se keinahteli lehdevän puun vilpoisassa varjossa kesäisen tuulenhengen huojuuttaessa oksia.

He olivat Uinuvan viidakon, Mikä-mikä-maan ystävällisimmän metsän, reunalla. Puiden lehdet kimmelsivät kellanvihreän kaikissa sävyissä, ja metsän asukit olivat vaarattomia ja suurimmaksi osaksi karvapeitteisiä. Ilma tuoksui kypsyviltä mustaherukoilta – vaikka vielä ei ollutkaan niiden aika – ja puiden lomassa saattoi ais-

tia viileän kosteuden, joka kertoi, että jossain lähettyvil-
lä pulppusi ihastuttavan kylmävetinen puro.

Täytyi olla tyhmä, jos halusi lähteä täältä. Ja viisas oli
se, joka päätti nukkua metsässä päiväunet.

Mutta Helinä-keiju oli rauhaton. Sillä oli sangen
synkkä aavistus varjon olinpaikasta, koska he olivat jo
varsin tehokkaasti todistaneet, missä se ei *ainakaan* ol-
lut.

Ja jos poika saisi selville, mitä Helinä oli aavistellut
kaiken aikaa, keiju saisi kauheat vihat niskoilleen.

Keiju häälyi hiljaa ystävänsä kasvojen yläpuolella, ja
tämän jokainen silmäripsi, pisama ja ihohuokonen erot-
tui keijusta sinkoilevien kultakipinöiden valossa. Poika
hengitti huolettomasti suun kautta niin, että hänen pit-
kä pörröinen otsatukkansa kohoili puhallusten tahtiin.
Keiju leijaili pojan pystynenän yllä. Kun se oli hetken
empinyt huultaan purren, se sipaisi pojan nenänpäähän
nopean, höyhenenkevyen keijusuukon.

Sitten se keräsi voimansa ja ponkaisi taivaalle kuin
mehiläinen, joka suuntaa kotiin kerättyään mettä koko
päivän.

Paitsi että keiju ei ollut matkalla kotiin.

Se oli menossa etsimään Peterin varjoa hirvittävän
pelottavasta paikasta.

Lontoosta.

London

Kyllä vain, kyse on paikasta, jota on kuvailtu niin usein, että siitä on tullut miltei itsensä karikatyyri. Mutta kuvaillaan sitä silti vielä kerran, koska se on välttämätöntä jopa tälle tarinalle.

Matalalla liikkuvat pilvet eivät suinkaan *peitä* taivasta, sillä se kuulostaisi kodikkaalta ja mukavalta. Ei, sillä pilvet *kätkevät* taivaan, *synkistävät* taivaan, *tukehduttavat* sen painollaan. Pilviä sankentaa alhaalta kohoava savu, jota tupruaa sadastatuhannesta piipusta, jotka koristavat maisemaa kuin sairaalloisen kulmikasmuotoiset kukat. Savitiilten kattamat sikin sokin leviävät katot näyttävät jatkuvan loppumattomiin; ne ovat kuin teollisen aikakauden vääristynyt versio kukkuloista ja laaksoista, joita näkee satukirjojen perspektiiviltään vinksahaneissa kirkasvärisissä kuvissa. Kaikki – aivan kaikki – on joko harmaata tai mustaa. Mahtava harmaa joki luikertelee kaupungin halki kuin väsynyt mutta hyväntahtoinen käärme, ja joen yli kohoilee siltoja, jotka ovat paljon vaatimattomampia kuin niiden nimet antavat ymmärtää.

(Etkö muka usko? Katsopa kuvia London Bridgestä. Mikä pettymys.)

Toki näkymään sisältyy myös jättiläismäinen Big Ben suunnattomine punametallista ja kuparista taottuine viisareineen, joiden päällä hämmästyttävä määrä kirjojen henkilöitä on eri aikoina tasapainoillut. Big Benin

kellot kumisevat uhkaavasti *kaikkien* kaupungin kirkonkellojen ohella ilmeisenä tarkoituksenaan julistaa surusanomaa ajan kulumisesta, kuoleman lähestymisestä ja päivälliskeiton jäähtymisestä.

Säällä on vaikutusta tornien ja kattojen alapuolelle leviävien mukulakivikatujen elämään: aamu-usvan ja tihkusateen yhdistelmä synnyttää märän ja raa'an ilmanalan, joka saa miehet pukeutumaan palttoisiinsa, lastenhoitajat käärimään hoidokkinsa vällyihin ja äidit huutamaan puutarhoihin: "Sisään sieltä tai sumu koituu kuolemaksenne!" Ja sateenvarjoja kohoilee kaikkialla. Niin monia mustia sateenvarjoja huterine, hyönteisiä tai luurankoja muistuttavine metallirunkoineen, että niiden katseleminen käy lähes kuolettavan pitkäveteiseksi.

Siinä se on.

Lontoo.

Yksi vuosisata on lopussa, toinen alussa.

Ymmärrätkö?

Mainiota.

Hiukan sateenvarjojen yläpuolella, jonkin matkan päässä siitä, mistä taivaan olisi pitänyt alkaa, ehkä noin kaksikymmentä ja puoli jalkaa korkeimmalle kohoavan savupiipun alapuolella, hämötti eräs tietty ikkuna. Sieltä kurkisti nuori nainen, jolla oli yllään epämuodikas vaaleansininen leninki. Hänen hiuksensa olivat tavanomaisen ruskeat ja silmät juuri sitä sinisen sävyä, joka oli niin tyypillinen tuolle paikalle ja ajanjaksolle.

Ensin tyttö katseli taivasta, mutta oli mahdotonta erottaa pilvissä mitään muotoja, niin rikkumattoman tiiviinä ja monotonisena vaippana ne peittivät taivaan sen äärestä toiseen. Niinpä tyttö loi katseensa maahan. Mutta ankea puutarha imi vettä kuin homeinen sieni,

eikä missään näkynyt lätäkköjä eikä heijastuksia. Puukin oli litimärkä.

Todellisuus oli niin puiseva, ettei vilkkainkaan mielikuviutus olisi pystynyt taikomaan sitä toisenlaiseksi. Näkymässä ei ollut sijaa merirosvoille, keijukaisille, kultavaunuille, ritareille eikä edes pienenpienelle rämäpäiselle seikkailulle. Ohikulkija oli nakannut banaanin kuoren aidan yli, ja siellä se lojui ruskeana, täysin väärässä paikassa englantilaisen talon pihassa. Siinä vasta oiva todiste kansainvälisen kaupankäynnin arkipäiväisyydestä: maahan ei suinkaan saapunut sulttaaneita tai taikahevusia – vaan banaaneja.

Wendy huokaisi ja käänsi selkensä ikkunalle. Iltpäivät olivat vaikeimpia.

Aamupäivisin hän tapasi yhä kotiopettajaansa, huolehti kotiaskareista ja teki kirjoitusharjoituksia. Teehetken jälkeen hän luki jotain kirjakaupan pitäjän suosittelemaa *hyvää ja kehittävää kirjaa*. Sen kirjakauppiaan, jolla oli komea veljenpoika.

Tässä vaiheessa päivää rouva Darling oli yleensä lähtenyt vierailuille tai sitten hän keskittyi kirjoittamaan kirjeitä sirolla sinisellä kynällään tyylikkään kirjoituspöytänsä ääressä. Päivän synkeys ei tuntunut koskaan vaikuttavan häneen, vaikka hän olisikin pysynyt sisällä iltaan asti. Hän puuhaili aina sulokkaasti ja verkkaisesti jonkin velvollisuutensa parissa: kasvojensa, kampauksensa, ompeluksensa, ruokakomeronsa tai pienen tilikirjansa, johon hän kirjasi talouden menot, tai sitten hän puhutteli perheen arvaamatonta kokkia Marya. Wendy katseli mielellään, kun äiti hoiteli näitä loputtomia tehtäviään, mutta nykyään tunteeseen sekoittui myös hämmennystä: kuinka joku saattoi pysyä niin tyytenä

ja sädehtivänä puuhatessaan samojen askareiden parissa päivät pitkät sateen ropistessa kattoon?

Wendy ilahtui yhä, kun rouva Darling pyysi häntä osallistumaan ”naisellisiin rituaaleihinsa”, joihin sisältyi oikeaoppista voiteiden levitystä ja puuterin tupsutusta, kynsienkiillotusvinkkejä tai vanhan ruusukkeen muokkaamista uuteen uskoon. Wendystä oli ihanaa, kun talousrahoista liikenä sen verran, että he pääsivät nauttimaan ylellistä iltapäiväteetä Saxelbreesille kahden kesken. Wendy ihaili äitiään, joka hymyili ja nauroi monet kerrat uudistetun hattunsa lierin alta, ja ajatteli taas, että äitiä kauniimpaa ei ollut koko maailmassa. Milloin hän mahtaisi itse saavuttaa samanlaisen itsevarmuuden, hienostuneen kauneuden ja täydelliset käytöstavat?

Mutta kahvilakäynnit olivat harvinaista huvia. Ja olihan niin, että jopa kaikkein mieluisimmat menot tuntuivat vaisuilta Mikä-mikä-maan kuvitteellisten riemujen rinnalla.

Wendy kääntyi katsomaan kirjoituspöytänsä. Yleensä hän yritti vastustaa houkutusta iltaan asti, jolloin hän tavallaan palkitsi itsensä. Niin kuin äiti, joka herkuteli salaa kermatäytteisillä suklaakonvehdeilla. Noina hetkinä rouva Darlingin huulilla väikkyi autuaallinen hymy – erityisen raskaana päivänä hän saattoi napata konvehdin jo ennen päivällistä!

Jos Wendyn teki mieli kurkata laatikkoon liian aikaisin, hän onnistui usein hillitsemään halunsa ottamalla esiin pikkuruisen muistikirjan, jota hän kantoi aina mukanaan. Muistikirjaan kuului hyvin ohut sininen lyijykyynä, joka solahti täydellisesti selkämyksen sisään. Kirja oli lähes täynnä siistillä käsialalla kirjoitettuja innoittuneita kuvauksia. Moneen kertaan selatuilla sivuilla vilisi seu-

raavanlaisia otsikoita: *Peter Pan ja merirosvot ja odottamaton ilmalaiva* ja *Peter Pan ja Tiikerililja taistelevat Taivaansinisen meren kyklooppeja vastaan*. Tarinan Kapteeni Koukku saa oikea-aikaisen opetuksen Peter Panilta hän oli kuvittanut pienellä kellolla, joka oli huolellinen kopio takanreunuksen kellosta, sekä hirmuisen krokotiilin silmillä ja sieraimilla – muuta kehoa Wendy ei olisi osannut piirtää, joten hän oli päättänyt jättää sen merenpinnan alle.

Mutta tänään sanat vaikuttivat ankeilta ja kuluneilta ja tyhjät rivit niiden alapuolella vieläkin ankeammilta.

Enää Wendy ei pystynyt vastustamaan kiusausta. Ei tänään. Ei nyt, kun kaikki tuntui niin erityisen harmaalta ja kauhealta ja lohduttomalta.

Hän veti auki narisevan puisen kirjoituspöydän laatikon ja tarttui pehmoiseen musteenväriseen käärröön, joka lepäsi laatikon pohjalla huolellisesti laskostettuna. Avattuna se oli kuin hämähäkinverkko, silkkiäkin sileämpi, mutta se ei takertunut sormien karheisiin kohtiin silkin lailla. Se muutti herkästi muotoaan. Vasta sitten kun Wendy oli levittänyt sen lattialle täysin sileäksi, varjo asettui oikeaan muotoonsa: Peter Pan.

Neljä vuotta sitten Nana oli riuhtaissut varjon pojan yltä. Neljä vuotta Wendy oli tallettanut sitä huolellisesti kirjoituspöytänsä ylälaatikossa ja odottanut, että Peter palaisi hakemaan omansa.

Michael ja John luopuivat toivosta ensiksi.

Aluksi he olivat olleet vielä Wendyäkin riemastuneempia löydöstä. Michael oli pomppinut, kiljunut ja hyppinyt seinille noin yleisesti. John oli sysinyt naurrettavia silmälasejaan ylemmäksi ja yrittänyt puhua aikuismaisin sanankääntein *kiistämättömistä tosiasioista, kumoamattomista todisteista* ja sen sellaisesta.

Mutta...

Viikot olivat venyneet kuukausiksi. Vuodeksi. Neljäksi vuodeksi.

Mitään muita todisteita tai merkkejä Mikä-mikä-maan asukkaan vierailusta ei ollut. Ja vaikka pojat yhä vilkuilivat varjoa vaivihkaa, Michael alkoi pian huomautella, että se oli ”jokseenkin nuhjuinen” ja ”melko kulahtanut” ja John mutisi synkästi *toisen ulottuvuuden ilmentymistä* ja *säätieteellisistä ilmiöistä*. Uskomatonta kyllä, varjosta tuli pelkkää roinaa, muisto menneestä ajasta ja paikasta, joka oli vain hiukan eksoottinen. Vähän kuin pikkuruinen mosaiikkipeili, jonka herra Darling oli ostanut mieheltä, joka aikoi palata kotiinsa Kashmiriin.

Mutta joka ilta Peterin vierailun jälkeen Wendy kävi nukkumaan ikävöiden Mikä-mikä-maata. Hän luki tuon ajan muodikkaista mutta epämääräisistä opaskirjasista, että jos vain ajatteli palavinta toivettaan ennen nukahdamista, siitä näki unta. Hän vaipui uneen kuiskaillen: *Peter, varjosi on minulla... Peter...*

Hän heräsi usein merkilliseen kultanhoitoiseen tunteeseen ihan kuin olisi juuri hiponut Mikä-mikä-maan rajaa – nähnyt susia ja eriskummallisia hedelmiä ja maistanut vapauden – mutta se unohtui pian. Tunne haihtui aina.

Wendy hiveli peukalollaan varjon reunaa ja värähti. Jos hän ei pitäisi varaansa, hän alkaisi itkeä.

Mitä hän oli tehnyt väärin?

Mikä hänessä oli niin vastenmielistä, että Peter Pan ei halunnut palata – edes noutamaan varjoaan?

Mitä hänestä puuttui, kun *yksikään* Mikä-mikä-maan asukas ei kaivannut enää hänen seuraansa?

Hän pudotti varjon takaisin laatikkoon ja paiskasi sen kiinni. Sitten hän painoi nyrkin suutaan vasten ja tukahdutti nyyhkytyksen.

Pian oli aika valmistaa iltapäivätee, eikä hän halunnut kuulla äitinsä sanovan, miten ikävältä poskien punaiset läikät ja tummat silmänaluset näyttivät.

Iltapäivällä veljet palasivat kotiin, ja tunnelman olisi pitänyt piristyä.

”John ja Michael”, Wendy sanoi helpottuneena, kun heidän poikamainen pilailunsa ja energiansa täyttivät muuten niin hiljaisen talon.

”Tervehdys, sisar”, John sanoi ja ojensi hänelle hatunsa. Hän sipaisi kevyen suukon Wendyn poskelle hiukan sarkastisesti. Jonakin päivänä John menisi oikeaan yliopistoon, kenties jopa Oxfordiin, ja hän oli jo alkanut omaksua yliopistoelämään kuuluvia ironisen huolettomia elkeitä. Michael sen sijaan potkaisi saappaat jalastaan ja viskasi takkinsa huolimattomasti tuolille. Muilla perheillä oli luonnollisesti palvelusväkeä siistimässä sotkuja, mutta Darlingeilla ei ollut varaa moiseen ja Wendy siivosi poikien jäljet mielellään.

Tai niin hän oli ainakin ennen tehnyt.

Hän naksautteli kieltään mitään ajattelematta, nosti Michaelin takin tuolilta, suori sitä ja ripusti sen naulakkoon.

”Wendy, olet oikea ääliö, kun et jatka opintojasi josakin yksityisessä oppilaitoksessa”, John julisti. Hän kuulosti siltä kuin olisi puhunut jonkun toisen suulla.

”Mistä *lystistä* jäätkään paitsi”, Michael ärähti synkeä ilme kasvoillaan. Hänen ivansa oli kömpelömpää kuin isonveljen.

”No, isä sanoi, ettei kukaan hänen asiakkaidensa tyttäristä mene kouluun – ja he ovat kaikki hyvin kunniallisia tyttöjä. Sitä paitsi minulla paljon kirjoja ja ruhtinaallisesti aikaa”, hän lisäsi hiukan ontosti. Hän oli uskonut tekevänsä oikean ratkaisun kieltäytyessään, kun hänen vanhempansa olivat (jokseenkin haluttomasti) ilmoittaneet, että hän voisi halutessaan kirjoittautua johonkin noista uudenaikaisista yksityiskouluista. Miksi virua jossain ahtaassa laitoksessa, jossa häntä kohdeltaisiin kuin lasta, kun hän saattoi yhtä hyvin nauttia kotiopettajan opetusta ja vaellella huoneesta toiseen pilvilinnoja rakennellen ja pitää talon järjestyksessä kuin aikuinen nainen ikään?

”Koulussa on tylsää. Vihaan sitä. Vihaan koulua ja kaikkia sen tyhmiä sääntöjä”, Michael huusi. ”Jos herneet ei maita, jäät ilman jälkiruokaa! Typerä keittäjä!”

”No, no, Michael. Olen varma, että he vain haluavat tarjota sinulle ravitsevia ja terveellisiä aterioita”, Wendy torui ja huomasi, kuinka helposti hän valahti turvalliseen äidinrooliin ja omaksui asiaankuuluvan sointuisan äänensävyyn ja lempeän hymyn niin, että kaikki hänen aiempi epävarmuutensa haihtui.

”Onko niitä ranskalaisia kakkusia vielä jäljellä?” Michael kysyi toiveikkaana. ”Niitä, jotka leivoit?”

”Niitä, jotka *äiti* ja minä leivoimme? Kenties. Katan ne pöytään ja valmistan teille kupposen teetä sillä välin kun käytte yläkerrassa peseytymässä. Ja jos aikaa jää, kerron teille tarinan ennen kuin käytte nukkumaan.”

”Voi tuota Wendyä ja hänen tarinoitaan”, John sanoi hymyillen ja melkein pyöräytti silmiään. ”Minulla on ihan liikaa lukemista. Tarkoitan *oikeaa* lukemista. *Oikeaa* historiaa. Sitä paitsi Wendy Darling, olen ollut havaitse-

vinani, että tarinoissasi on nykyään hiukan freudilaista henkeä. Etkö ole huomannut? Kaikki nuo *isät* ja *pojat* ja *kadonneet äidit*...”

”En todellakaan tiedä mitä tarkoitat”, Wendy sanoi jättävästi. Eikä hän tiennytkään. Mutta Johnin äänen-sävy oli inhottava.

”Haluan teheni kolme sokeripalaa! Ja maitoa!” Michael huusi olkansa yli ja tömisteli huoneesta.

”Ai niin”, Wendy sanoi, sillä hän muisti äkkiä jotain. ”Äiti tulee aikaisin päivälliseltä rouva Cradgeapplen luota, joten jos pidätte kiirettä, ehditte ehkä toivottaa hänelle hyvää yötä ennen kuin menette nukkumaan!”

”Niin tosiaan, *äiti*”, John sanoi mietteläänä. ”Häntä en olekaan nähnyt *aikoihin*. Pitkä rouva? Suurin piirtein tämän pituinen? Miten *ihastuttavaa* olisikaan vaihtaa kuulumisia sen vanhan hanhen kanssa.”

”John!” Wendy nosti kädet puuskaan.

”Näkemisiin, sisko. Painun nyt lukemaan Jungia. Tiedäthän sinä nuo sveitsiläiset. Suklaata, kelloja ja epä-suoria merkityksiä.” John kumarsi koreasti ja teeskenteli kohottavansa hattua, joka ei ollut enää hänen päässään.

Kun John oli poistunut huoneesta, varhennettua eläkettä nauttiva Nana, joka oli käpertynyt mukavasti takan ääreen, loi Wendyyn kysyvän silmäyksen, jollaista saattoi odottaa vain hyvin älykkäältä koiralta.

”Kyllä, näen mutajäljet lattiassa”, Wendy huokaisi. ”Enkä tiedä mitä tehdä niille. Pojat! He varttuvat niin sukkelaan.”

Siinä vasta mielenkiintoinen ajatus.

Mikä-mikä-maa oli täynnä lapsia, jotka eivät kasva-neet koskaan aikuisiksi – mutta mitä piti ajatella pojas-ta, joka varttui liian nopeasti? Kirjaimellisesti. Ihan kuin

hän olisi... kuoriutunut munasta vauvana ja kasvanut miehen mittaan iltaan mennessä?

”He katselivat munaa uteliaina”, Wendy mutisi kokeeksi. ”Mikä siitä tulee?” Cubby kysyi. ”Mistä minä sen tietäisin?” Peter nauroi. ”Jotain suurenmoista kummin-kin – siitä panen vaikka pääni pantiksi.”

Juuri niin. Miten hurmaavalta se kuulosti. Wendy otti esiin pienen muistikirjansa. Nyt kun veljet eivät enää välittäneet kuunnella hänen pikku tarinoitaan, ne piti kirjoittaa muistiin *jonnekin*.

Ehkä joku vielä joskus kuuntelisi niitä mielellään.

Michael palasi alakertaan vettä valuvana mutta hädin tuskin puhtaana – kaulassa näkyi yhä likarantuja. Hän litki teensä, hotki madeleine-leivoksia ja jytisti takaisin yläkertaan leikkimään tinasotilaillaan. John ei ollut suvainnut saapua teepöytään, kai hän oli jumiutunut kirjoihinsa, joissa kerrottiin oikeista sotilaista, jotka taistelivat oikeissa sodissa kuninkaiden rinnalla.

Wendy istui yksin keittiössä ja katseli muistikirjaansa ja likaisia ja koskemattomia teeastioita. Madeleine-leivokset olivat nyt viimeistä huutoa, ja oli ollut ihanaa leipoa äidin kanssa iltapäivällä, mutta jo päivässä ne olivat jotenkin kuivahtaneet ja menettäneet makunsa. Wendy poimi kokeeksi yhden lautaselta, kastoi sen haaleaan teehensä ja puraisi pehmennyttä reunaa. Näin se maistui paljon paremmalta. Melkein kuin auringonpaisteelta – lämpimiltä päiviltä jossain eksoottisessa paikassa...

Ajatukset pyörivät hänen päässään. Äkkiä hän näki mielessään trooppisilla vesillä keinahtelevan laivan ja itsensä seisomassa hiekkarannalla. Se oli yksi hänen Mikä-mikä-maa-unistaan, mutta miten aidolta se oli-

kaan tuntunut! Merimiehet – merirosvot – hoilasivat, ja kapteeni Koukku kumarsi niin syvään, että taittui kahtia vyötäisiltä. Koukun käytös oli yhtä täydellistä ja ritarillista kuin Johnin oli kömpelöä ja typerää. Ulkona auringonpaisteessa kapteeni ei näyttänyt lainkaan niin pelottavalta kuin yleensä.

Tai ehkä se johtui Wendyn vieressä murisevasta sudesta, johon hän oli tutustunut vuosia sitten. Susi oli valmis vaikka tappamaan sen, joka uhkasi Wendyä. Ehkä susi teki hänestä niin rohkean.

Sääli, että et voi jäädä tänne... kapteeni sanoi. Se huns-votti suoraan sanoen hylkäsi sinut ankeaan ja harmaaseen elämäsi Lontoossa...

Unessa Wendy oli rypistänyt otsaansa. ”Älä puhu Peter Panista tuohon sävyyn. Itse olet merirosvo. Pakotat vihollisesi kävelemään lankkua ja poltat heidän laivansa.”

Silti en edes julmimpana tai heikoimpana hetkenäni jättäisi sinunlaistasi neitoa moisen kohtalon armoille. Peter to-tisesti on sydämetön. Minulla sentään on sydän, niin musta kuin se onkin.

”Ei minua ole hylätty. Hän jätti minulle varjonsa”, Wendy sanoi ehkä hiukan liian kerskaillen.

Koukun silmät suurenivat.

Sinullako... on... Peterin varjo?

Wendy puri huuliaan, jotta ne eivät olisi vapisseet. Oliko hän tehnyt virheen?

”Se ei kuulu sinulle. Voin sitä paitsi oikein hyvin.”

Kaikki ne kertomukset, jotka olet sepittänyt hänestä... kaikki se aika, jonka olet omistanut Peterin tarun kaunisteluun... tässäkö on kiitos? Hän hylkää sinut... ja julkeaa vielä tehdä sinusta varjonsa vartijan...

Unessa Wendy ei ollut itkenyt. Hän ei ollut halunnut itkeä, ei Koukun kaltaisen kelmin nähden.

Madeleine-leivosta pureskeleva Wendy sen sijaan itki.

Hän painoi kasvot käsivarsiinsa ja nyyhkytti itsensä uneen.

Useita tunteja myöhemmin hän havahtui äitinsä hel-lään kosketukseen ja makean hajuveden tuoksuun. Vaikka rouva Darling ei suorastaan ottanut lähes täy-sikasvuista Wendyä syliinsä, hänen onnistui jotenkin kohottaa tyttärensä jaloilleen ja taluttaa hänet lempeäs-ti yläkertaan.

”Mikä helkkari tyttöä riivaa?” herra Darling ärisi. ”Simahtaa pöydän ääreen kuin pahainen kyökkipiika!

”Hys”, rouva Darling suhisi. Hän viittoili miehelleen, jotta tämä ottaisi pöydältä muistikirjan, jota Wendy kul-jetti mukanaan kaikkialle.

”Äiti”, Wendy mumisi ja virkosi hiukan. ”Voi äiti, kylläpä näytät kauniilta.”

”Kiitos, kultaseni. Olet niin herttainen...”

Rouva Darling auttoi häntä riisumaan leninkinsä ja suori hänen hiuksensa. Hän tuntui pikemmin jonkinlai-selta silmäripsistä ja täydellisestä kampauksesta koos-tuvalta varjo-olennolta kuin oikealta äidiltä. Wendystä oli ihanaa, kun häntä kohdeltiin kuin pikkutyttöä. Hän kömpi unisena vuoteeseensa ja kuuli vanhempiensa kes-kustelun.

”Jotain hänelle on tehtävä”, herra Darling äyskäisi ja ravisteli muistikirjaa korostaakseen sanojaan. ”Tytöllä ei ole kaikki kunnossa.”

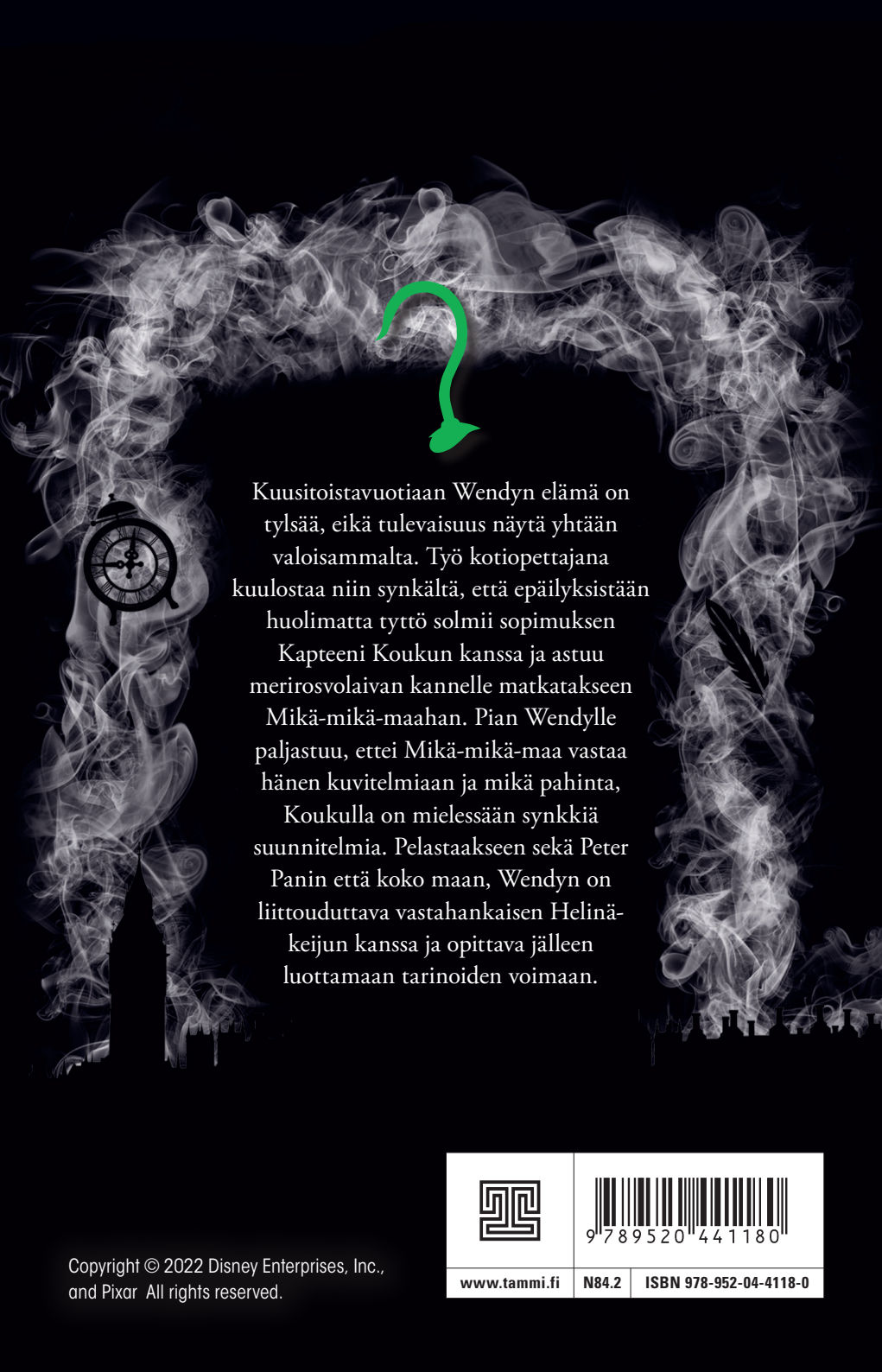
”Hän on vain hiukan... allapäin. Hän tarvitsee jon-

kin projektin”, rouva Darling sanoi. ”Pojan. Tai ehkä hyväntekeväisyysjärjestön.”

”Hyväntekeväisyysjärjestön? Miten olisi Darlingien hyväntekeväisyysjärjestö?” Herra Darling puhahti. ”Seurustelussa ei ole mitään pahaa, mutta se edellyttää pukuja ja hattuja ja jos jonkinlaista rahanmenoa. Se on aina ollut hyvää Wendyssä... hän ei ole ikinä halunnut samaa kuin muut tytöt.”

”Ei niin”, rouva Darling sanoi hiukan apeana. ”Hän on aina halunnut... jotain muuta.”

Ja Wendy näki unia kaukaisista meristä ja susista, unia, jotka hän unohti heti herättyään.

Kuusitoistavuotiaan Wendyn elämä on tylsää, eikä tulevaisuus näytä yhtään valoisammalta. Työ kotiopettajana kuulostaa niin synkältä, että epäilyksistään huolimatta tyttö solmii sopimuksen Kapteeni Koukun kanssa ja astuu merirosvolaivan kannelle matkatakseen Mikä-mikä-maahan. Pian Wendylle paljastuu, ettei Mikä-mikä-maa vastaa hänen kuvitelmiaan ja mikä pahinta, Koukulla on mielessään synkkiä suunnitelmia. Pelastaakseen sekä Peter Panin että koko maan, Wendyn on liittouduttava vastahankaisen Helinä-keijun kanssa ja opittava jälleen luottamaan tarinoiden voimaan.

